

מסורת הש"ס

(א) בילה יט. (שבת קיד.
פסחים נח. מנחות קז.)
(ב) גיטין נט. (ג) שם.
(ד) גיטין קכ. (ע"ה.)
(ה) (מוספספס פ"ה.)
(ו) (מגילה יז.) (ז) (נדר
ויקרא כג.) (ח) (שמות כח.)
(ט) ד"ה קי שמו, י"ג גי'
רש"י שו"ת שו"ת נועם.
(כ) שישמע המרש"ה ושי'
רש"י (ג) (ז"ל מן.
(ח) (נפיל כו.) (ז) (לקנות
קז.) (ט) ע"י ד"מ ורש"ה.

תורה אור השלם

1. וְכִי יוֹד אֵשׁ עַל רֵעֵהוּ
לְהַרְגוֹ בְּקִרְבָּהּ מֵעַם
מִזְבִּיחַ תִּקְרָא לְמוֹתוֹ:
2. וְכֵן תִּהְיֶה אַחֲרֵי רַכִּים
לְדַעַת אֹרֶחַ אֶתְנֶה עַל רֶב
לְנֹט אַחֲרֵי רַכִּים
לְהֹלֵט: שְׂמוֹת כֵּן כִּי
3. יִיאָמַר דָּוִד לְאַנְשֵׁי
חֲנָנִי אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ
וְיִחַצְרוּ אֹרֶחַ אֶת רֵעֵהוּ
וְיִחַצְרוּ גַם יוֹד אֶת רֵעֵהוּ
וְיַעֲלֹו אַחֲרָיו דָּוִד כִּאֲרַבֵּעַ
מֵאוֹת אִישׁ וּמֵאֵתָּתִים יִשְׁבֹּו
עַל הַבְּלִיָּם:

הגהות הב"ח

(א) ישי"ר ד"ה לא תענה
וסי' מן הלד שחל ישמע
אחז: (ב) ד"ה העמלות
וסי' אס רבו המעמלין:
(ג) תוס' ד"ה והא וסי' דמי
פרץ והא הוה: (ד) ד"ה
רנה וסי' שמורד נמלטת
היה ובעי:

מוסף רש"י

[illegible]

אין רײַזע דורש אױסו. דאָן בין יײַט לשבת אלא חולל נפש בלדבױ
דעה בײַט נמי כל מלאכה לא חטשה חמישי: הנהא רױ. מקנה
דמילתיה דרבא היא. הנהא למאן דאמר נדרים ונדבות אין קריבין
יוז טוב מילת לאקומע מיט מוצאי שבת בפרקין יחד דלא דחי לא שבת
יוז טוב דמיט דער שבת

בדאמין: אלס למד קריבין. איס
למדרש ק"ו בדאמין ולהווא מנא
היבא מוקמט מעס מוצאי ופולגומיה
מסמכא בינא: אלס אחר רבא. על
כרחי אחרת מעס מוצאי ועקריה לקל
וזומר בין מקרבן יחד בין מקרבן
צבור דלא מצינא למד' קריבין רבין
קרבן יחד דווא יוס טוב אי אחי
למדרש ק"ו וזומר לא ממוקם מעס
מוצאי כלל ועל כרחי לא חדרש ק"ו
ואחר קרא ועקריה אלס אפיני למאן
דאמר כ' ויבא לאוקמי לקרא קרבן
לדבר דליבא ק"ו וקרבן צבור לא
צמיא לאוקמיה לקרא משום ק"ו על
כרחי ממשמעותיה ממוקם נמי
קרבן ציבור דמוציא משמע המיוחד
בין להיט ממוציא שזוא עיקר כל
הקרבנות: וזו מסחלי ברישא.
מצינא דסקריקין אמר דב' פ'
מצינא דסקריקין וזו דסקריקין

וּלְכָל שְׂאֵי מִיֵּינָא דְּ
מִן הַצֵּד הוּא מִתְחִיל
וְאִיתִימָא רַבִּי הֵלֵל בְּרַ
מִשָּׁה וְעַד רַבִּי לֹא מִצִּינִי
אִדָּה וְלֹא אִתְּ דְּהוּרִי
הוּא פְנִים הוּא זְקִינִים
שְׂמוּאֵל וְהָא נַח נִפְשִׁיד
וְהָא הוּא דוֹד הוּא
נִפְשִׁיה כּוֹלְהוּ שְׁנִיה
שְׁלֵמָה הוּא שְׁמֵעִי בְּ
שְׁנִיה קֶאמְרִינֵן הָא
וְהָא אִיקְרִיל כּוֹלְהוּ שְׁ
עוֹרָא הוּא נַחֲמִיה בְּ
בְר אֲרֵבָה אָף אֲנִי אוֹמֵר
אֲשִׁי לֹא מִצִּינִי תוֹרָה
וְלֹא וְהָא הוּא הוֹנָא
מִיכָּפ הוּא כִּיּוֹף לִיה לֹא
מִתְחִילִין מִן הַצֵּד:
אֲחָא כִּר פֶּפֶא אֲמַר קֵץ
לֹא תַעֲנֶה עַל רַב רַבְהִי
יֹחֲנָן מִהֲבֵא יֵיאֲמַר
[אַתְּ] חֲרִבּוּ וְחִיגְרֹו אֵין
גַּם דוֹד אַתְּ חֲרִבּוּ
לְתַלְמִידוֹ וְדֵן עֲמֹ
לְהַטְהֵרוֹת וְהַטְמָאוֹת
מוֹנִין לָהֶם שְׁנֵים דִּינֵי
וְדִינֵי מָכּוֹת קִדּוּשׁ הָא
וּבְנֵי הָרַב וְתַלְמִידוֹ אֵין

הדין על פי התלמוד באחד מן הדינים: הטמאם והספרים.
שבוראמן ביחוד ואין בהם מנין אלא אם כן חולקין ואיך לעמוד
למנין אם רבו (ו) הטמאמן או: ההמאמן מניין אם האב ובנו או
אם הרכ ותלמידו בשנים אבל דרי ממנו ומפסות ומכות שמנין
שלהם אף בחילתה הדין (ומן) ההורה שזה לרץ שלשה ודני
נפשות כ"ג וכן קידוש החדש שרץ שלשה דמשפט חביד ביה
(המים פה) כן חוק לשכאל חמפט לאלהי יקבוק ומקומין ליה
קבדוש בשנים' ר"ה (דף סה) כן עיבור השנה שרץ שלשה
חמשה ושבסם (שלי) אין האב ובנו שרין זה עם זה ולא הרכ ותלמידו נמ

ת (שם). הא דהא חזקיה. חזקיה מלך יהודה גדול במורה היה, כלמרינן בחלק (צ"ז שם). דהא מרינן (לעיל כו). שנאם הוא דרש בתלמוד ריבואא וחזקיה נחד קרי ריבואא (צ"ט שם). והא אדכיד. סתמינן הרט כלמרינן נחד מרינן (לעיל כו). ג'ט"ו שם.

אחד דיני ממונות פרק רביעי סנהדרין לו.

דברה י"ג. וזאת ומגיל דלא דמיא ר'יחא י"ט הא אפי' שבת
דמיא אי לאו משום דכתיב (שמות לה) בכל מושבותיכם ובי"ט
גלא כתיב א"כ תדעה י"ט בק"ו ומה עבודה שדומה יום טוב ר'יחא
דמיא אותו וכו' וי"ל דליכא לתימר שבת יוכיח שנדמיא מפני

והוא הדין ייטע מינה אין שיר לנמר
שנת וימת שנדחת מפני העבודה
הדיינו עבודה שזנית נדחת מפני
ההלכה מהי דאזמלית דלתי קאי ולי
דל"ק מדי כיון דלויבא למימר ק"ו
לקולא ולחומרא להומרא אמרין:
והא הוה חזיקה. אית ספרים דלא
גרס חזקיה דלויבא לא הוה מושל
על כל ישראל שכבר גלו עשרת
השננים ועוד דשננה רשע היה ולא
ממניינה הווא! ומעד דמי ספר (א) והא
דוד לא משיח דלויבא עקרו
דוד^א אלפס ומידעו כיון דרשע הוה
אית מן המינין וקת קשה דלא משיח
הוה מפיסוקי הדין פני דוד
הכלכל (מסכת ד' ז' ט')

הוא מתחלי ברישא וגורל חנן אמר רבה יכי הלל בריה דרבי רבי דכולהו מנייניהו רבמר בריה דרבא וולס ר' (מימנות תורה וגדולה במקום שע הוה אלעזר והא

כולהו שני קאסינן. דמשהמל גדולתו לא פסק כולה שני והשם לא קשה לפסרים דגריס והא הוה אלעזר הוה פסמח דמי פריך והא הוה אלעזר שהמלה גדולתו אחר של יהושע וימיה לא משי יהושע הוה עמיאל כן קט שהחיר הלכות (הלכות) שנשפחו משיאל צימ ימל של משה (תמורה צימ ימל) (ט: ט:)

והא הוה הונא בר נתן. שהיה קרוב למלכות כדליתא פ"ג דזבחים (דף י"ט.) דליתקיש ביה והיי מלכס דזומנין;
דיני נפשות פתחין פון הצד. משום לא מענה על רב (א)כל דדיני ממונות לא חיישי' זמ"מ דאכל שאלה יכולין לענות ואפשר לא מענה על רב דדיני נפשות כמיז ולא דדיני ממונות לחיי' דלענות קאי נמי אדיני ממונות אמר דמוקי לא ברש משילתין (דף ג.) פ"ג ד' גטות;

רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן
מחבא ויחזור איש וגו'. הכא
משמע שמורד במלכות (ו) ובעי למדיינא
דדור היה מושב עלמון מלך עם כפרק
במה בהמה (שפת דף נ. וס) גבי
אוריה שהיה לו לרוד לדור כמדיהין
ולא דינייה אל"ף ויהיה מורד במלכות
כדלמדיהין הסט וקשה דלא אלא
במגילה (דף יד: וס) דמורד במלכות
לא בעי למדייניה ויש לומר לא בעי
למדייניה כשאר חייבי מיתות אלא
לקבל עדות ולרדע סייס הוא מורד
במלכות ונראה הא דלמר לא בעי
למדייניה לענין הא דתמן כפייקין
(דף נג.) דיני נפשות גומרין בו כיום
לזכות וזכיון שלחמיה לחוביה ובלילה

שלאחריו אין גומרין והאי גומרין זו ביום לחובה והיינו דקאמרה
ליה אבינו וזי דעין דיני נפשות בלילה דראמרין לעיל בפירקין
דף (נ:): דנגד השמש בעינן והשכיב לילה נבי למדייניה כסא
דעני נפשות אלף גומרין וכן נפשות וכן מוכח בירושלמי בפירקין
דקאמרה ליה וזי דעין דיני נפשות בלילה אמר לך ככר נגמר דינו
ועינינו נצטעד יום: **אין** סוגין להם **אמא** אחר. משום קידוש השם
דענינו השנה אילערך דלענין דין פשוטא דאין קרובים כשרים:
למאני

אלא אחד. וסיפא דברי' לא ישב בלידו ואפילו שותק אלא יעמוד והו"ל לו:

חובתה אין לאחר לחלוק על דבריו. ר' יוחנן אמר מהכא ויאמר דוד לאנשיו תגרו איש חרבו וגו' וישנה אדם לתלמידו ודן עמו בדיוני נפשות ומוחבינן עליה הטהררות והטמאות האבובנו הרב ותלמידיו רדיוני מכות ומידוש התורש ועיבור השנה אב ובנו הרב ותלמידו אין מוניה להם אלא אחד ופ' ו

עין משפט
גר מצוה

ג א מ"י פ"א מהלכות
מנינה הלכה זו והל"י:
ג ב ג מ"י פ"א מהל'
סנהדרין הלכה ו:
ג ד מ"י שם הלכה י
טוש"ע חו"מ סימן יט
סוף ה:
ג ה מ"י שם הלכה ז
טוש"ע שם ובהג"ה:

רבינו חננאל

[illegible]

אחר כך יצאנו לרחובות כי
אנחנו יורשלים איר
אילו נתינה עזרה הנחכה
כל היתה עמדה לרגל
מאז טעמא ויבדב ה' אל
משה בלואמר אמר לפני
ברוך כל הזולמים הדינים
היא אלה האלה אל אחי
ובים להטות. אלכב המזנים
וכא. רבו המתייבים חייב
היה שותת התורה נדרשת
מ"ס מנים טמא ומ"ס מנים
העור מנין ודגלו וכן
טמא אמות' ה' אמות
שטורות כסף צרוף בעליל
לארץ מוקק שבעתים
אלה ממשותף אהבה.

ויחזק כל מי שאינו יודע
 ללון את השקל למאזן
 עמים ולשטור את
 בזומה. ולמלך יתור
 הדור יהיה מלך ומסמך
 השקל מאה עמים. אמר
 הרבא חלמיש קטוע ממזר
 שהיה יהודי דילי פמנות
 ושטרות והטעאן כי
 אמר רב אבא הוינא
 כמכניא דעמי דרבי ומני
 הוה מחלילי ברישא.
 והוה מחלילין מן הגדול
 ואסיקאל כל מניניה דרבי
 ובי מן גדל הוה מחלילי
 וכן אמר מילתא משה
 רבא דא מעניו משה
 וגדולה במקום אחד. אי
 ואחר לא מצאנא. והא
 דהוה יהושע דרזינא

אלעזר בהריה כי קאמרינ
דליכא אחר ההרה והא
דוה אלעזר הוה נחם
כו. ואסיק אף אני אומר
מימות רבי ועד רב אשי
לא מצאנו תורה וגדולה
במקום אחד. והתנא רב
נתן מן חזק כייף ליה
לרב אשי: ריני נמשות
מתחילין מן הצד. מי מאי
טעמא אסיק מתחילין מן
הגדול שזאמר לא תענה
על רב כלומר כיון שיתחילו
גדול וראמר זכותא ו

מניין להם שנים ודיני נפשות
אמר רב שונה ארם